

[Viggo Starcke.]

I § 13, stk. 3, 1. pkt., ønsker vi ordene ændret til: „Priskontrolrådet kan give nærmere forskrifter for varers sortering og emballering“, således at ordet „prismærkning“ udgår, og vi ønsker det udfra den tankegang, at når der ikke finder nogen prisregulering sted, skal der heller ikke kunne kræves nogen prismærkning. Der foreligger også en del klager fra erhvervslivet over, at man besværliggør dets virksomhed ved urimelige krav i den retning.

Endelig foreslår vi, at § 16, stk. 2, der omtaler de lokale prisudvalg, skal udgå.

Jeg anbefaler de ærede medlemmer at stemme for disse vore ændringsforslag, da de vil være en forbedring af den bestående lov og en forbedring af loven i den ændrede skikkelse, som den er foreslået af udvalgets flertal, selvom vi havde ønsket, at man herhjemme havde vist så stort frisind og så stor handlekraft, at vi kunne have været så langt fremme, at selve loven havde været unødvendig.

Axel Kristensen: I anledning af det ærede medlem hr. Viggo Starckes ændringsforslag føler jeg trang til at sige, at dette er efter min mening en parlamentarisk uanstændighed. Sandheden om det er nemlig, at det ærede medlem hr. Weikop med den store indsigt, han har i prisforhold, og den meget store dygtighed, hvormed han har procederet disse ændringsforslag i udvalget, under de politiske vilkår, der er, har affundet sig med ikke at stille disse ændringsforslag for at nå så meget som muligt på basis af sin argumentation. Derefter bringer retsforbundet ham i den stilling, at han her i salen skal stemme imod det, han har kæmpet for at få, og som han kun har undladt at stille ændringsforslag om for dog at nå nogle fremskridt. Dette kan man anstændigvis ikke, og årsagen til, at retsforbundet bærer sig således ad, kan da kun være, at de selv ikke kunne finde på ændringsforslag, hvorfor de nøjes med det ærede medlem hr. Weikops arbejde. Endvidere gør de det dårligt, for ændringsforslagene både til §§ 12 og 13 er så lemlæstede, at de får en helt anden og uheldig mening.

Hermed skal jeg lade denne ubehagelige episode ligge, men jeg synes, det er utaknemligt overfor det ærede medlem hr. Weikops glimrende arbejde på at få denne lov forbedret under hensyn til erhvervslivets interesser, at man prøver at bringe ham i en så urimelig situation.

Vedrørende selve loven kan jeg henholde mig til det, jeg har sagt ved første behand-

ling, hvor jeg erklærede, at man burde bygge videre på lovens princip, som siger, at hvor der er konkurrence, bør der være frihed, og hvor de ekstraordinære forhold endnu gør, at der er underforsyning, må man sikre, at dette ikke udnyttes urimeligt.

De konservatives forslag om at gå over til den gamle prisaftalelov med tilføjelser var uhyre interessant. Der har ikke været mulighed for at komme til en løsning på dette område nu. Jeg må sige, at de tilsagn og forklaringer, ministeren har givet, har gjort, at jeg kan anbefale at stemme for lovforslaget. Med henblik på fremtidige cirkulærer er der sikkerhed for, at de skal udfærdiges med fuld tilslutning fra rigsdagens flertal, og på dette område har der ikke været mulighed for ændringer i loven. Fortolkningen af ordet „avance“ betyder, at vi har fået tilsagn, som må virke tilfredsstillende. Med hensyn til afskrivningerne mener jeg også, vi har fået tilfredsstillende tilsagn, og jeg skal derfor under hensyn til hele stillingen anbefale, at man stemmer for lovforslaget.

Weikop: Ved første behandling af prisloven udtalte det ærede medlem hr. Gustav Pedersen håb om, at vi indenfor en overskuelig tid skulle kunne foretage en mere rationel omdannelse af prisloven med henblik på normale forhold. Jeg havde unægtelig håbet, at det nu havde været muligt at gennemføre ændringer, som havde ført loven tilbage til aftaleloven af 1937 med visse ændringer. Det viste sig, som forholdene nu engang lå, at det ikke var gennemførligt, hvilket jeg for så vidt kan beklage, og jeg vil gøre det ganske særligt, fordi prisloven ligesom vareforsyningsloven er en bemyndigelseslov, hvor administrationen af loven er det ganske afgørende. Der opstår jo, fordi det er en bemyndigelseslov, ofte strid om fortolkning af loven, men jeg håber på den anden side, at prismyndighederne efterhånden af bemærkningerne i betænkningerne kan se, hvorledes rigsdagen ønsker loven administreret, og, hvad der naturligvis er det helt afgørende, at de retter sig derefter, hvilket det, forekommer det mig, i nogen grad har skortet på. Hvis der opstår tvivl hos prismyndighederne i en eller anden sag af vigtighed, forekommer det mig, at prismyndighederne må tage et sådant standpunkt, at det kan undgås, at der føres retsager eller ankenævnsager.

Det er ganske ejendommeligt at se, at der selv indenfor priskontrolrådet, der dog har hele administrationen til rådighed, kan opstå så stærk tvivl om fortolkningen, at et fremtrædende og kyndigt medlem af pris-